

meget?» spurgte hun, da Jytte havde læst sit Brev.

»Hvad synes du?»

»Jo — noget. Ikke saa ganske lidt maaske. Men vel egenlig kun til sin Fordel. Saadan en Rekonvalescents klæder jo gerne Mænd i hans Alder. De faar igen noget rent, noget naivt og uskyldigt over sig. Og det kan de fleste af dem jo nok trænge til.«

Jytte svarede ikke noget hertil; hun følte sig generet af Moderens Lige fremhed — men i sit Hjerte gav hun hende Ret. Det var netop det Indtryk, Torben havde gjort paa hende den foregaaende Aften dernede i Hotelsalen, da han kom gaaende alene inde fra Læseværelserne — saa forskellig fra alle de andre Herrer, med et Skær over sit Ansigt som kom han inde fra en hel anden Verden, — næsten en forklaret Skikkelse. Saadan havde hun hele Tiden set ham for sig i Nat, og det var vel nok derfor, hun ikke havde kunnet sove . . .

Hun rejste sig hurtig op, og Blodet jog hende til Kinderne. Hun havde hørt Klangen af hans Skridt nede paa den brolagte Sti mellem Havemurene.

Da hun saa ham komme op gennem Gangen i et lysegraat Jakkesæt og med en Straahat i Haanden, forvirredes hun et Øjeblik. Det var jo aldeles den gamle Torben Dihmer, ham som hun netop for bestandig havde forvist til Mindernes Skyggeverden.